Larry Correia

Larry Correia

Sweothi

versiunea în limba română

UNCRIS

Orașul Sweothi, Republica Centrafricană
15 Decembrie 1993
Ora 13:25

După căderea guvernului și răspândirea revoluției pe tot cuprinsul țării, hotelul a fost evacuat, dar holul încă puțea a fum de țigară și sudoare. Prin ferestre pătrundea hărmălaia haosului de strigăte, vuietul mulțimii și mugetul claxoanelor venite de la gloata nesfârșită de refugiați care inundau străzile.

Refugiații habar n-aveau că sunt condamnați. Rebelii din *Mouvement pour la Libération du Centrafricain* (MLC) înaintau în susul Râului Ubangi, deci nu era nici o scăpare. Din ce văzusem eu în ultimele 48 ore, aceștia nu luau prizonieri. În Armata CAR era degringoladă; după lovitura de stat, jumătate din militari s-au alăturat rebelilor, ceilalți fugind peste frontiera congoleză.

Holul a devenit centrul nostru de comandă improvizat. Mobilă, moloz, chiar și lambriurile de pe pereți au fost îngrămădite în fața ușilor pentru a-i descuraja pe jefuitorii îndrăzneți.

Ramirez se afla pe acoperiș, înarmat cu o antică mitralieră DP[1] și un radio. Până în prezent, MLC nu a făcut nici o mișcare asupra orașului, dar rebelii se masau în jurul său și orice cale de scăpare era blocată.

În hol se aflau 20 de oameni, două grupuri separate obligate să stea împreună, aliați nepotriviți, cu doar o singură șansă de supraviețuire. Puteai simți neliniștea din aer, un murmur fizic, aproape la fel de tare precum zgomotul făcut de refugiații de afară. Toți erau murdari, înarmați până în dinți, epuizați, și conștienți că moartea se apropia, repede și în forță.

SWITCHBLADE era comandată de Decker, flegmaticul lider al mercenarilor. Careva a șutit o tablă, probabil din școala misionară de alături, și acum era ocupat să schițeze o hartă rudimentară a orașului și a drumului pe care, mai mult ca sigur, îl vor folosi rebelii înarmați ca să-l atace. Cu ’O’ erau notați băieții cei răi, iar cu ’X’ și cu săgeți era marcat planul său. Fiecare X era unul dintre

---

[1] Mitralieră Degtyaryov (DP-27) – mitralieră ușoară de producție sovietică (1927-1946), calibrul 7,62.

noi. Fiecare săgeată era un ordin dat cu o voce rece, lipsită de emoție.

Pe hartă nu erau prea mulți X. Dar erau o grămadă de O.

Hawk, pistolarul marcat de trecerea timpului, era ajutorul lui la comandă. Omul mă făcea întotdeauna să mă gândesc la acele reviste citite în copilărie, cu povestioare despre lupte cu revolverele duse în vestul sălbatic. Era neobosit, chiar și în situația noastră prezentă.

Cuzak ședea pe un scaun înalt de la bar, cu capul înfășurat într-o cârpă îmbibată cu sânge, aflat încă în stare de șoc după explozia minei care l-a spulberat pe Irwin peste noi toți.

Areyh, fostul comando israelit (din *Sayeret*), era aplecat spre tablă, memorizând planurile, în timp ce ștergea conștiincios interiorul țevii unei arme *Galil*[2].

Doc era sanitarul nostru, și se afla deoparte, acordând ajutor unuia dintre mercenarii portughezi. Simțeam eu că Doc urma să aibă o zi lungă.

Și eu.

Eram toți cei rămași din compania de mercenari iluștri numită SWITCHBLADE.

Să-l fut pe Decker! El și căcatul lui de misiune! Ar fi trebuit să mă asculte. Dacă n-ar fi fost atât de al dracului de încrezut, atât de prostește de mândru, Irwin, Slick și Sam ar fi fost încă în viață.

Mi-am ascuns simțămintele în spatele măștii de noroi și sânge și am reînceput să curăț absent RPK[3]-ul pe care-l furasem, ascultând planul lui Decker, dar îmi făceam deja propriile mele planuri.

Cealaltă jumătate a grupului nostru de inadaptați era tot ce a mai rămas din compania de mercenari portughezi veniți din Angola. Fuseseră scărmănați mai rău decât noi. Nu se așteptase nimeni ca rebelii să fie atât de bine organizați și echipați, dar se pare că *Montalban Diamond Exchange* au adus un număr mare de cubanezi care să instruiască dezorganizata MLC. În ultima hărțuială, portughezii au pierdut majoritatea liderilor, și singurul lucru care-i mai ținea uniți era un tip scund, mânios, cu păr încâlcit, pe nume Sergent Gomes.

---

[2] Galil – serie de arme automate produse în Israel la sfârșitul anilor ′60.

[3] RPK (Ruchnoy Pulemyot Kalashnikova) – mitralieră ușoară (pușcă mitralieră) tip Kalașnikov, calibrul 7,62.

— Dacă vom opune suficientă rezistență pe străzile astea, atunci rebelii își vor angaja rezervele. În prezent aceste rezerve fac blocaje aici și aici. Iar după câte știm noi, acestea sunt trupe de șoc. Grupurile care pătrund acum în oraș sunt trupe neregulate. După ce le neutralizăm, putem să ne retragem pe șoseaua Kahiba spre Manova-Gounda. Apoi drept înainte, 15 *clicks*, până la aerodrom, explica Decker calm. Avionul este alimentat, gata de decolare, dar nu ne vor aștepta dacă rebelii se apropie de aerodrom. Nu avem prea mult timp.

Acum era liniștit. Așa era belgianul mereu. A fost calm când ne-a băgat în această misiune sinucigașă. Calm când am răsturnat un guvern și am dezlănțuit iadul asupra acestor oameni pentru a face pe placul unei companii diamantifere, și probabil că va rămâne calm și atunci când îmi voi înfige pumnalul în gâtul său. Am pus un încărcător-tambur plin la RPK și am introdus cartuș pe țeavă.

— Vom fi în limită de timp, dar vom încăpea cu toții în camion, spuse liderul portughez, referindu-se la un M35A2 de 2,5 t pitit în garajul hotelului.

Engleza sa era ciudată, probabil învățată de la un afrikaner[4].

— Și cine va putea crea destule probleme pentru a determina o divizie de rebeli să-și concentreze destule efective, încât să ne putem strecura afară din oraș?

— Vom avea nevoie de o diversiune. Cineva va trebui să opună destulă rezistență pentru a-i bloca pe luptătorii de strânsură, aici – făcu el un semn pe hartă – timp destul de îndelungat pentru ca să-i cheme pe cubanezi și pe soldații instruiți din MLC. Vom avea nevoie de cineva care știe să lupte, iar apoi să se fofileze imediat după ce o ștergem noi, cineva care poate să dispară fără a fi descoperit. Deplasarea pe nevăzute va fi singura lor șansă de a evita capturarea.

În timp ce vorbea, se uita direct la mine.

Deci știa.

Ar fi trebuit să-mi țin gura după ce această operațiune a devenit un iad. Dar nu am făcut-o. Mi-am călcat propria regulă de a sta în banca mea, de a nu atrage atenția. Mi-am lăsat emoțiile să mă cuprindă. Iar Decker trebuie să-mi fi simțit furia. Iar în

---

[4] afrikaner (afrikaan) – aparținător de un grup etnic din Africa de Sud descendent din coloniștii olandezi sosiți în zona Capului Bunei Speranțe în sec 17-18.

ultimul an, a văzut ce se întâmplă cu cei ce-mi atrag furia asupra lor.

Deci acum așa stătea treaba.

— Ozzie, mi se adresă direct. Cred că tu ești singurul care ar avea o șansă.

Decker era bun, foarte bun. Nu arăta nici un semn că, de fapt, voia să scape de mine. Făcea pe liderul competent, care alegea cel mai bun om pentru această sarcină.

— Contăm pe tine. Forțează-i să-și aducă în luptă rezervele, dacă nu, vom trebui să executăm un asalt frontal. Iar pentru că au acele APC[5], ar fi curată sinucidere.

Singurul radio rămas în încăpere a cârâit brusc. Toate capetele s-au întors spre el.

— Aici Ramirez. Forțele miliției se mișcă în capătul de sud al orașului. Se pare că au de gând să-l distrugă până la temelii.

Tăcerea totală din încăpere a fost întreruptă doar de accesul de tuse al unui mercenar rănit care încasase un șrapnel în plămân.

— N-ai vrea să discutăm despre asta între patru ochi? am întrebat perfect calm.

Decker s-a uitat demonstrativ la ceas.

— Sigur că da.

I-a făcut un semn imperceptibil lui Hawk. Erau împreună de mult timp și știa ce se întâmplă.

— Dar ar trebui să ne grăbim.

— Pe mă-sa…, a izbucnit Sergentul Gomes, când un proiectil de mortier a explodat undeva în oraș.

— N-ar fi trebuit să se întâmple așa, a spus Decker, după ce a intrat într-o cameră alăturată.

Era cu spatele către mine. Spațiul dintre omoplații săi și hamul ALICE[6] era o țintă tentantă, iar eu simțeam greutatea pumnalului de luptă de la șold. Dar Hawk venea în spatele meu și știam că oricât de rapid aş fi fost eu, Hawk ar fi fost și mai rapid cu revolverul său magnum.

---

[5] APC - armoured personnel carrier – transportor blindat pentru personal; tip de vehicule militare proiectate pentru transportul de personal și echipament în zonele de combat.

[6] All-Purpose Lightweight Individual Carrying Equipment (ALICE) – ham cu centură care susține echipamentul individual.

— Dar s-a întâmplat, am replicat, prea al dracului de obosit ca să mai acționez într-un fel. L-am ucis pe Președinte. Noi am provocat asta. Firma de diamante s-a folosit de noi, iar tu le-ai permis.

— De când ești în SWITCHBLADE? a întrebat, știind deja răspunsul. Un an, da un an. Și, pe bune…

În sfârșit, s-a întors cu fața spre mine. Avea ochii triști, înfrânt de evenimentele din ultimele două zile.

— Am prevăzut un mare viitor pentru tine. Când ni te-ai alăturat erai doar un hoț mărunt…

— Eram un hoț *excepțional*.

M-a ignorat.

— Dar am văzut un lider, un om care ar putea face o schimbare. Am prevăzut că vei prelua comanda și vei conduce această organizație.

Decker era măcar sincer. Eram sigur de asta, dar sinceritatea nu făcea vipera mai puțin veninoasă.

— Poate n-ai băgat de seamă că jumătate din organizația noastră sunt morți, pentru că tu ai dat-o în bară.

— Știu…, spuse Decker, durerea din voce fiind evidentă. Acesta este sfârșitul pentru SWITCHBLADE. Chiar dacă reușim să scăpăm din asta, firma de diamante ne va vâna ca pe niște câini. Îmi pare rău de oameni. Ei… erau pentru mine un fel de familie.

În spate am auzit scârțâitul tocului de piele al armei când Hawk s-a mișcat.

Și asta era adevărat, dar nu mă făcea să-l urăsc mai puțin.

— Și știu că acesta este motivul pentru care ai să faci tot ce poți pentru a-i încetini pe rebeli. Știu că Ramirez, Doc și Cuzak sunt ca niște frați pentru tine, și că n-ai să-i abandonezi, spuse simplu Decker.

— Adevărat.

— Ar fi bine să te grăbești.

Apoi îmi puse mâna pe umăr:

— Îmi pare rău.

L-am crezut. Și acesta a fost singurul motiv pentru care nu l-am ucis.

Acum refugiații erau panicați, transformându-se din indivizi, într-o entitate mortală, care călca în picioare bucăți din sine.

Strigătele răsunau prin aer. În depărtare putea auzi detunăturile mortierelor și focul sporadic al armelor automate.

Am izbit tare cu piciorul în ușa de la intrare, iar scândurile care o blocau au zburat într-un nor de praf. Mi-am croit drum în stradă.

Era cald. Arșiță umedă, lipicioasă; transpirația îmi curgea pe spate și-mi îmbiba bluza de camuflaj. Aerul putea a petrol, fum și frică. După două zile de lupte furioase și retragere, grupul mai avea puțină muniție, dar am adunat orice armă puteam duce cu mine. Aveam RPK în mână, ultima noastră RPG atârnată pe umăr, *Ithaca* 37 a lui Cuzak pe celălalt umăr (oricum el nu mai era în stare să lupte), un *Browning Hi-Power* la centură, și orice cartușe de rezervă și grenade pe care le-am putut aduna. Dacă ar fi fost mai multă muniție nu m-aș mai fi putut mișca. Muștele țețe mi se așezau pe față atrase de sânge.

Doc a încercat să mă oprească. A înțeles ce se întâmplă – că eram o amenințare pentru Decker, deci *de sacrificiu*. Am dat doar din cap, și i-am cerut să-mi promită că va avea grijă de răniți. Cuzak nu a scos o vorbă, dar mi-a strâns mâna solemn, știind ce voi face. Dacă aveam o slăbiciune, era atunci când, ocazional, îmi făceam un prieten. Deveneam al dracului de loial.

Iar asta putea să mă omoare.

Decker m-a salutat dând scurt din cap. Hawk și-a scos pălăria în direcția mea. Areyh a scuipat pe podea.

Deci acesta este sfârșitul pentru SWITCHBLADE.

Ceilalți au ieșit și s-au răspândit, formând un perimetru în jurul hotelului, pe care-l vor menține până ce Ramirez, observatorul nostru, va putea vedea că drumul e liber.

Dacă eu dădeam greș, singura lor șansă rămânea să-i atace frontal pe cubanezi și să încerce să treacă de ei ca să ajungă la aerodrom. Nu vor reuși niciodată.

Am plecat, gloata de femei, copii și bătrâni dându-se la o parte din fața mea precum apa. Îmi lăsam în urmă ultimul an din viața mea și știam că probabil voi pieri în următoarele câteva minute. Africanii îngroziți îmi eliberau calea, furia mea fiind un buldozer invizibil.

CAR era un tărâm distrus. Răscolit de generații de război, sărăcie dincolo de orice limită, și știam că jumătate din acești refugiați vor muri de AIDS în următorii zece ani chiar dacă, printr-

o minune, vor supraviețui macetelor rebelilor ce se apropiau. Iar noi am venit aici, plătiți cu bani însângerați, ca să le răsturnăm guvernul corupt și să instalăm altul, la fel de corupt, pe care firma de extragere a diamantelor îl agrea mai mult. Chiar și așa, firma ne-a abandonat.

Ce risipă…

Cineva împingea mulțimea, venind către mine. Sergentul Gomes, mercenarul portughez, mi s-a alăturat, având în brațe o mitralieră PKM. Un *Steyr Aug* scurt era susținut la piept de o bandă de cartușe. Vestonul de camuflaj era rupt, murdar de sânge, iar fiecare petic de piele vizibilă era acoperită de mizerie. Arăta hidos.

Dar mulțumit.

— Hai să ucidem o grămadă dintre rebelii ăștia ticăloși, a rânjit, cu ochii îngustați periculos.

— Ce faci? am strigat peste haos.

— Oamenii mei? Nu mai sunt în stare să lupte. Iar eu nu am ce să le fac. Dar tu ai nevoie de ajutor. O să se lase cu lupte.

Nu-l puteam contrazice.

Mi-a întins mâna. Era bătătorită și puternică.

— Spune-mi Carl.

Fusesem eu cam drogat în ultimul an, dar știam că nu mă mai pot întoarce. Chiar dacă supraviețuiam acestei lupte, ar fi fost mai bine să mă dau la fund. Știam că firma de extracție a diamantelor nu-și putea permite să lase în viață pe nimeni din SWITCHBLADE, dat fiind lucrurile pe care le cunoșteam. Iar dacă nu mă *terminau* ei, o făcea Decker ca să pună capăt situației. Era timpul să dispar, să o iau de la capăt, să devin iarăși un anonim.

I-am spus primul nume care mi-a venit în minte:

— Lorenzo… Mă numesc Lorenzo.

Orașul Sweothi, Republica Centrafricană
15 Decembrie 1993
Ora 14:15

Gloata s-a rărit destul ca noi doi să putem alerga, contraintuitiv, către sunetul focurilor de armă. În mod normal, eu

sunt genul de om căruia îi place să-și planifice acțiunile, dar acum nu era timp pentru așa ceva.

Această parte a orașului Sweothi era și mai primitivă decât restul. Jumătate dintre clădiri erau făcute din cărămizi de lut, dar înghesuite printre ele erau un labirint de cocioabe făcute din materiale ca plasa metalică împletită, cutii de lemn, și cauciucuri uzate. Unele dintre ele ardeau.

Carl m-a înhățat de braț și a arătat în lungul străzii care se termina într-o piață goală. Din vecinătatea din spatele ei se ridica fum negru.

— Rebelii vor veni dintr-acolo.

— De unde știi?

— Am luptat în Africa de când ai mei au pierdut Mozambicul. Vor veni pe acolo pentru că sunt o adunătură de idioți și pentru că e evident. Toți vor să jefuiască și să-i violeze pe cei ce au rămas.

Apoi a arătat spre dreapta, către altă intersecție.

— Cubanezii vor veni pe această stradă și vor încerca să ne înghesuie spre îngrămădeala de cocioabe din nord. Așa acționează ticăloșii de comuniști. Ține aproape și mișcă-te. Nu-i lăsa să te nimerească. Majoritatea căcaților ăștia trag aiurea, dar trag mult.

Carl și-a ridicat masiva PKM.

— Să ataci încontinuu. Fă-i să reacționeze. Ai priceput?

— Da.

Pulsul îmi zvâcnea în cap, dar m-am îndreptat către piață și vălătucii de fum negru ce se ridicau din anvelope. Încărcătorul-tambur cu 75 cartușe era greu și se balansa la punctul de susținere, în timp ce alergam ținând arma cu țeava spre înainte. Mă mișcam ghemuit, cu Carl imediat în urma mea, rotindu-și arma către orice semn de mișcare. Pe lângă noi au trecut câțiva câini jigăriți cu coada între picioare.

Apoi am văzut primul rebel. Mi-am ridicat pumnul semnalând contactul. Amândoi ne-am pitit, mișcându-ne prin umbrele de sub o tarabă de măcelărie. Un nor gros, negru, de muște acoperea caprele și păsările atârnate. Pe jos era aruncat un tub de spray pentru insecte, folosit desigur pentru a pulveriza carnea ca să țină muștele departe.

Primii MLC își croiau drum prin bazar, doborând tarabele și adunând tot ce vedeau că lucește. Erau o adevărată gloată, nici pe departe ca trupele disciplinate cu care am luptat anterior. Majoritatea erau sfrijiți, subnutriți, recruți cu ochii mari de frică,

și abia coerenți datorită consumului de *khat*[7]. M-am ghemuit, așteptând să apară mai mulți dintre ei înainte de a deschide focul.

În acel moment, s-a auzit un țipăt venit dintr-o parte. O femeie. Carl și cu mine ne-am întors către sursă, tocmai la timp ca să vedem doi rebeli târând de păr o tânără fată scoasă afară dintr-o casă din vălătuci de lut. Țipa isteric, iar lacrimile îi curgeau pe obrajii negri.

Carl a îndreptat mitraliera spre ei, dar l-am prins de mână și am dat din cap. Rebelii încă nu ne-au descoperit. Am arătat cu degetul mare către mine, apoi l-am trecut peste gât și am arătat către cei doi violatori. Carl a înclinat aprobator din cap, și și-a îndreptat din nou arma asupra rebelilor care prăduiau prin piață. Aveam doar o singură bandă cu cartușe și trebuia să o folosim cât mai eficient.

Mi-am lăsat jos RPG, RPK și *Ithaca*, cât de repede am putut, și mi-am scos de la centură pumnalul de pilot de pe vremea războiului din Vietnam. M-am târât pe sub tarabă, prin țărână și mizerie, și printre carcasele de carne atârnate, folosind fiecare umbră și orice obiect care-mi oferea acoperire. Din fericire, camuflajul meu rhodesian era atât de îmbâcsit cu mizerie, încât avea aceeași culoare cu pământul. În câteva secunde am parcurs cei zece metri până la primul rebel. Eram în elementul meu. Nimeni nu se putea mișca mai rapid și mai neauzit decât mine.

Cei doi erau neatenți. Unul o trântise pe fată la pământ și încerca să-i scoată hainele, în timp ce ea se zbătea și țipa. Era evident că tipul nu prea era experimentat în astfel de lucruri.

Celălalt rebel s-a săturat să aștepte, și-a lăsat maceta și l-a împins deoparte pe cel tânăr.

— *Ashti sangha m'baka.*

M-am năpustit ca o nălucă cu pumnalul șuierând prin aer. Pe primul l-am lovit la baza gâtului. Pumnalul a pătruns pe sub ureche și a ieșit într-o izbucnire de roșu. Al doilea om a avut timp să se întoarcă, cu o expresie de șoc pe chip, când l-am pocnit peste genunchi. A căzut peste fată. L-am înșfăcat de păr trăgându-i capul pe spate și i-am secționat jugulara.

---

[7] Khat (qat) – plantă originară din Africa de Est şi Peninsula Arabică, ce conţine alcaloidul cationină, un stimulant asemănător ca acţiune cu amfetaminele – provoacă pierderea apetitului, euforie. Mestecarea ei este un obicei social vechi de mii de ani, analog cu uzul frunzelor de coca în America de Sud și a betelului în Asia.

Nici unul dintre ei nu a scos un sunet, dar amândoi se zbăteau împrăștiind sânge peste tot. Vor muri în câteva secunde. Fata s-a uitat șocată în sus, la mine, cum smulgeam de pe atacatorul ei zdreanța de tricou, după care i-am aruncat-o ei.

— Fugi.

Mi-a ascultat sugestia, a sărit în picioare, încercând să-și adune în jurul trupului hainele rupte. Am auzit mișcare venind dinspre ușa deschisă a casei ei, și m-am dat repede aproape de zidul de vălătuci, cu cuțitul picurând de sânge ținut în priză inversă lângă bărbie. Din casă a ieșit alt rebel, cu AK ținut neglijent într-o mână, în cealaltă având un colier ieftin, țipător, pe care îl cerceta în lumina soarelui. Rânjea de la o ureche la alta, mulțumit de prada sa.

Bucură-te, labagiule.

Rebelul s-a oprit, dându-și seama că sursa sângelui împrăștiat peste tot erau cei doi prieteni ai săi. L-am înhățat de cap, trăgându-l pe spate, și i-am înfipt pumnalul drept în jos, imediat sub gât și deasupra sternului. Apoi am folosit pumnalul proptit în coaste ca pe un levier și l-am forțat să cadă în genunchi. În timpul acestei manevre i-am secționat aorta. Am smuls pumnalul și l-am lăsat să cadă fără viață la pământ. Mi-am șters pumnalul de pantaloni, l-am pus în teacă, și am luat AK-ul. Toată treaba a durat mai puțin de 20 de secunde.

Carl se uita la mine cu gura căscată admirativ, în timp ce mă strecuram înapoi printre carcasele de carne atârnate.

— *Filho da Puta*…

— Mda. Mi se spune des așa, am mormăit în timp ce-mi puneam pe umeri tubul RPG și *shotgun*ul.

Aveam acum câte un AK în fiecare mână. Cu adevărat înarmat până în dinți.

— Contact în dreapta, a șuierat Gomes.

Mai mult ca sigur că acolo era principala coloană a rebelilor. Acum erau adunați în piață, luptându-se ca niște câini pe rămășițele unei civilizații distruse. Erau cel puțin 30, înarmați cu de toate, de la satâre la lansatoare de grenade, și nu dădeau nici un semn de îngrijorare în legătură cu rezistența.

— La trei, a șoptit portughezul încet, extinzând bipodul PKM-ului. O magazie întreagă, apoi fugi ca mânat de diavol înapoi către intersecție.

— Unu.

M-am ghemuit în spatele AK-ului, folosind magazia drept monopod, şi l-am centrat asupra unui grup de oameni. Se aflau la mai puţin de 100 m depărtare.

— Doi, a șoptit Carl punând degetul pe trăgaci.

— Trei, și am pus selectorul pe 'FOC AUTOMAT'.

BBBBRRAAAAAAPPPPP . . . BBBBRRAAAAAAPPPPP . . .

PKM era oribil de zgomotoasă și trăgea o brazdă prin carne și oase. Grupurile de rebeli s-au dezintegrat în nori roșii când gloanțele 7,62x54R percutau în ei. Când Carl mișca secera morții, eu încercam să elimin ceea ce rata el. Am ochit un rebel în alergare, și am lansat o rafală. La 3 m de el, zidul a fost spulberat de impact.

— La dracu!

Cătarea armei era atât de dereglată, încât ochirea era inutilă. Am ținut trăgaciul apăsat și am baleiat țeava de-a latul pieței, golind magazia într-o singură rafală prelungă. Am lăsat să cadă deoparte AK-ul. Mă aflam în stânga lui Carl, și locașurile de oțel ale benzii m-au lovit cu impact brutal. Mi-am ridicat RPK și m-am pregătit să-i acopăr retragerea.

La fiecare rafală, Carl tot repeta ceva în portugheză. Banda de 100 cartușe s-a terminat în câteva secunde.

— Fuga! a strigat Carl și a sărit din spatele bestiei fumegânde.

— Fuga! am confirmat, cercetând terenul pentru ceva amenințări.

Carl alerga către intersecție scoțându-și din mers *Aug*ul din toc. Piața era o harababură de morți și muribunzi răspândiți peste tot. Rebelii erau în dezordine, dar asta nu va dura mult. Deja era mișcare pentru că dinspre sud soseau tot mai mulți. Am ochit pe unul care părea a fi la comandă și am apăsat pe trăgaci. Arma a detunat, și omul s-a prăvălit pe stradă. Măcar pe acesta l-am ochit bine.

— Fuga! a strigat Carl când a luat poziție în spatele unui zid de lut.

Am sărit în picioare și peste el, până ce m-am oprit după o grămadă de bolțari sparți. RPG-ul de la spate mă împiedica să mă mișc cu rapiditate și era aproape imposibil să stau adăpostit cât mai jos.

Câțiva rebeli foarte curajoși, sau foarte proști, au ieșit în spațiu deschis. În luptele din Africa, puteai să faci adesea figura

asta pentru că regulile ochirii precise nu prea erau cunoscute sau învățate de mulți oameni. Dar, pentru Carl și pentru mine, această artă nu ne punea probleme. Rebelii au fost doborâți cu o rafală rapidă de gloanțe.

Strada a rămas tăcută.

Le-am vărsat sângele, dar nu știam ce trebuia să facem ca să atragem atenția cubanezilor și să-i atragem pe blestematul ăsta de drum.

— Lasă-i un minut, să-și tragă sufletul, să-și revină din șoc, apoi vor ataca. Și-atunci nu ne vom opri până ce nu murim noi, sau mor ei. Așa că lasă-i pe idioți să iasă la vedere, iar noi ne retragem în case și pe alei, apoi contraatacăm. Când auzim vehiculele comuniștilor, ne mutăm ca să putem trage asupra intersecției.

Și a început. Rebelii au năvălit în piață. Unii alergau direct spre noi, trăgând de la șold, alții trăgeau de după colțuri. Era un haos. Nici unul dintre ei nu putea nimeri ceva, dar se bazau pe volumul de foc. Gloanțele parcă încercau să umple tot spațiul. Bolțarii din jurul meu explodau în țăndări și nori de praf, și pot jura că – după norii de fum – unii dintre tipii aceia trăgeau cu flinte antice cu praf de pușcă negru. Am tras în tot ce mișca și băgam gloanțe în tot ce părea suspect.

— Reîncarc! a strigat Carl când eu tocmai marcam o linie de impacturi prin niște barăci. Către case! Fuga! Fuga!

Întreaga lume era o nebunie. M-am ridicat și am alergat cât puteam de repede, cu gloanțe fierbinți zburând în jurul meu, ca niște viespi furioase. RPK scotea foc la gura țevii și abia o mai puteam stăpâni cu mâinile obosite. Țeava fierbinte m-a pocnit peste față, iar picioarele au zburat de sub mine. Am căzut pe pietriș. În jurul meu cădea o avalanșă de proiectile.

— *Tehnical!* a strigat Carl și m-a apucat de hamul LBV ca să mă ridice.

Era vorba de o Toyota roșie, pickup, cu o mitralieră grea DhSK de calibrul 12,7 mm montată în benă. N-o auzisem venind în urma noastră în intersecție.

Mitraliera a tras pe deasupra noastră, gloanțele spulberând proprii lor soldați. Carl m-a îmbrâncit printr-o ușă deschisă în întunericul unei case.

Am rămas întins pe podea, gâfâind din greu. Acum era liniște. Sau așa aveam impresia. Era greu de spus datorită zbârnâitului din urechi.

— Ești lovit? m-a întrebat Carl după ce a scos repede capul pe ușă.

— Cred că nu.

— Bine.

Carl s-a dat înapoi, chiar în clipa când ușa a explodat în fărâme de lut. DhSK ne căuta cu gloanțe mai mari decât degetul meu mic.

— *Fodas!* Băga-mi-aș!

Acum, că soarele pătrundea prin găurile mari din zid, era mai multă lumină. Casa era simplă, cu o singură încăpere. Avea și o ușă în spate. M-am târât spre ea și, cu *shotgun*ul lui Cuzak am deschis ușa simplă din placaj. Am putut vedea că dă într-o alee. Când am întors capul în direcție opusă...

CRACK

— La dracu! am zbierat când glontele a trecut prin placaj și pe lângă nasul meu. M-am aruncat în praful de pe alee, drept la picioarele unui rebel. S-a uitat la mine surprins, încercând să manevreze boltul armei sale *Mosin Nagant*. L-am lovit în coaie cu patul de oțel al armei *Ithaca*. S-a dat înapoi, iar eu m-am ridicat și l-am pocnit și în cap cu patul. Apoi încă de două ori, în succesiune rapidă, fiecare impact cu un sunet înfundat. A alunecat ușor de-a lungul zidului.

De după colț a apărut altcineva, și am ridicat reflex *shotgun*ul, ochindu-i capul. Am încremenit când bătrânul neînarmat a ridicat mâinile implorând să-i cruț viața. Degetul meu aproape că apăsase pe trăgaci.

— Culcat! am strigat la bătrân când DhSK a tras din nou prin casă, gloanțele străbătând zidurile de lut până în alee.

Bătrânul a dispărut înapoi după colț.

Trebuia să termin mitraliera asta. Acum. Am sprintat în josul aleii, în direcția zgomotului. Îl auzeam pe Carl gâfâind din greu în urma mea. Aleea era lungă și întortocheată, fiecare casă din lut având câte o ușă care da în ea.

— Atenție la spate! am strigat pe când lăsam în urma noastră toate aceste deschideri.

Aug a pârâit de două ori.

— Am eu grijă! mi-a răspuns Carl.

În față s-a ivit o mișcare, una dintre ușile de placaj s-a deschis și a apărut țeava unei SKS. Rebelul a ieșit prin cadrul ușii, iar eu i-am plasat un *buckshot* drept în meclă, am *pompat shotgun*ul și m-am oprit în ușă. În interiorul casei era un grup de soldați. Un grup.

S-au uitat la mine. Eu m-am uitat la ei. Această secundă a durat cât o eternitate.

Apoi ne-am mișcat cu toții.

Arma lui Cuzak era de tip vechi, fără disconector, așa că doar am ținut trăgaciul apăsat, am pompat și am tras continuu. Arma avea și o magazie mărită, dar atunci nu am stat să mă gândesc la acești factori tehnici.

BOOM BOOM BOOM BOOM BOOM BOOM CLICK

— *Meu Deus*, a icnit Carl, când s-a uitat peste umărul meu.

Mi-am băgat mâna tremurândă în buzunar, am scos câteva *buckshot*uri, și am început să reîncarc arma.

— Trebuie să plecăm mai departe.

Orașul Sweothi, Republica Centrafricană
15 December 1993
Ora 14:35

— Trebuie să distrugem acea camionetă! mi-a strigat Carl în ureche când zidurile au fost spulberate în jurul nostru de tirul mitralierei grele.

Cel care manevra DhSK mișca doar țeava stânga-dreapta asupra caselor. Habar nu aveau în care casă ne ascundem, sau dacă suntem deja morți.

— Nu zău? i-am răspuns.

Era a treia casă în care ne strecuram după masacrul cu *shotgun*ul.

Acum întreaga zonă era plină de rebeli, care trăgeau în oricine care nu arăta a fi de prin părțile astea. În mod sigur, eu și Carl nu arătam a localnici.

— *Trebuie să folosești asta..., a arătat el către capătul lansatorului RPG care se vedea peste umărul meu și semăna cu o flintă ucigașă de tip tromblon.* Sau ai de gând să o cari toată ziua?

I-am arătat degetul, și am luat tubul în mâini.

— Ieși pe alee ca să nu te ucidă jetul reactiv.

A dat scurt din cap și a ieșit prin spate. Știam că atunci când voi deschide ușa din față, voi avea linie directă de tragere asupra intersecției dar fiecare nenorocit din zonă va trage foc-la-gura-țevii asupra noastră. Nu voi avea prea mult timp la dispoziție.

M-am asigurat că racheta este bine înserată în tub, lansatorul este armat și siguranța dezactivată. Asta era. M-am ridicat, am riscat să arunc o geană prin una dintre nenumăratele găuri făcute prin zid de proiectilele de calibrul .50 și am localizat blestemata de Toyota, parcată în mijlocul drumului cam la 90 m depărtare. Tubul apăsa greu pe umărul meu.

Am deschis ușa cu o lovitură puternică de picior și o grămadă de adrenalină. Am centrat sistemul optic de ochire asupra Toyotei.

Dar altceva mi-a atras atenția. Nu știu dacă a fost vuietul motoarelor grele sau scrâșnetul molozului sub cauciucuri. Am coborât puțin țeava RPG când am întors capul spre *chestia* care se apropia mișcându-se greoi. Da, era ceea ce a prezis Carl că vor folosi cubanezii la venire.

— BTR![8] am răcnit, întorcându-mă cu fața către masivul transportor blindat de producție sovietică.

Era o cutie pătrățoasă, urâtă, ticsită cu un roi de cubanezi. Am ațintit RPG asupra noii amenințări mortale, și am apăsat trăgaciul. Tubul a bubuit în urechea mea și praful s-a ridicat de pe fiecare suprafață din interiorul micii case. Racheta s-a îndreptat spre țintă. Era asurzitoare și îngrozitoare.

O clipă, partea frontală a BTR păru să se cutremure, înainte ca din cutia cenușie să izbucnească limbi de foc în toate direcțiile. Câteva explozii în succesiune rapidă au spart blindajul și am putut vedea forme răsucite, rotindu-se prin aer.

Nu am văzut al doilea BTR că intră în intersecție, dar el m-a văzut. Tunul s-a rotit spre mine. M-am răsucit și m-am aruncat înapoi în casă.

Brusc lumea a devenit albă. Alb-strălucitoare ca un fulger. Susul era jos, iar pământul era, nu știu cum, mult sub mine. Dar mă apropiam foarte repede de el.

Apoi nimic.

---

[8] BTR (БТР)-Bronetransportyor – denumirea unei clase de vehicule blindate de transport trupe, de producție sovietică.

14:37

Când a ieșit pe hol, din camera de spital, Bob avea chipul întunecat. Ochii îi erau roșii, umflați de plâns, și în acea clipă părea mult mai matur față de vârsta sa de 17 ani. Mi s-a rupt inima văzându-l.

— Mama e pe drum, i-am spus repede.

Fusese isterică la telefon.

Fratele meu mai mare mi-a pus o mână grea pe umăr, ca sprijin pentru picioarele-i nesigure. Mă domina ca înălțime, intimidant ca masivitate, deși nu încerca niciodată să o facă intenționat.

— Tata vrea să-ți vorbească, a murmurat.

Bob mi-a dat drumul, părând că se prăbușește când s-a lăsat să cadă pe un scaun din sala de așteptare.

— Ar fi bine să te grăbești.

A lăsat capul în jos și a început să plângă.

În apropiere erau adunați câțiva membri din personalul spitalului. Ne priveau. Era un orășel mic și toți îl cunoșteau pe tatăl meu vitreg[9]. Toți erau uimiți de actul de violență fără sens care a lovit mica noastră comunitate. Mi-am adunat curajul și am intrat pe ușa salonului.

Înăuntru era doar un singur pat. Lângă el, un stativ cu instrumente arhaice scotea sunete ciudate. Din tavan coborau tuburi și alte chestii misterioase. Doctorul Smith m-a salutat cu o înclinare a capului, a pus fișa pe o măsuță, apoi a părăsit încăperea în liniște. Doctorii au făcut tot ce au putut, dar tâlharii care l-au atacat pe tatăl meu făcuseră treabă „bună”. Dacă Gideon Lorenzo va trăi, va fi o minune.

— Tată?

— Hector…

Capul său bandajat s-a mișcat ușor, într-un gest de recunoaștere. Arăta rău, cu ochii foarte învinețiți. Fiind un om atât de puternic, era șocant să-l văd în asemenea stare. Mă simțeam de parcă cineva mă pocnise în gât. Era un om bun, onorabil. Ideea că ar fi un simplu muritor nu-mi trecuse niciodată prin cap.

---

[9] În original: *foster father* – persoană care acționează ca un tată/tutore pentru un copil, în locul părinților naturali, dar fără să adopte legal copilul.

— Vreau să-ți spun ceva…

Am așteptat, cu lacrimile curgându-mi pe obraz. Acesta era omul care m-a adunat de pe străzi. Era judecătorul care l-a trimis la închisoare pe netrebnicul mizerabil care fusese tatăl meu adevărat. Familia Lorenzo m-a primit în casa lor, și m-au învățat ce înseamnă o familie adevărată și loială. Iar acum el era pe moarte.

— Ce anume, tată?

— Sunt îngrijorat… pentru tine…

Vocea îi era o șoaptă abia auzită.

— Am văzut unele lucruri… în viitorul tău. Lucruri rele.

Mi-am șters nasul cu dosul palmei, și m-am aplecat mai aproape. Ochii săi roșii erau larg deschiși, și mă privea până în adâncul sufletului meu.

— Ai ceva în tine. Ești bun, dar… ai un demon înăuntru. Nu-l lăsa să iasă. Te rog, orice vei face, nu-l lăsa să iasă.

— Nu-l voi lăsa.

Mi-am strâns involuntar pumnii când și-a încleștat mâna pe brațul meu, cu o izbucnire de forță.

— Nu mă răzbuna. Lasă pe seama legii, băiete, a șoptit. *Nu lăsa demonul să iasă…*

Și s-a dus.

M-am dat înapoi, m-am lovit tare de perete, picioarele mi s-au muiat, iar instrumentele s-au împrăștiat pe podea. Eram cu spatele lipit de zidul dur și podeaua se legăna sub picioarele mele. Alarmele de la monitor au început să sune și asistentele au năvălit în salon. Bob era doar o umbră neclară în cadrul ușii.

Un doctor a început să maseze puternic pieptul tatălui meu. Am auzit bocetele și am știut că a sosit și mama ținându-și mâinile la gură. Voiam să mă duc să o ajut, dar trupul nu mă asculta. Striga doar ’NU’, iar și iar.

O sirenă îmi suna continuu în urechi.

14:38

O sirenă îmi suna continuu în urechi.

Unde mă aflu?

— Lorenzo! Haide!

Cineva mă plesnea peste față. Tare.

— Revino-ți, fir-ai al dracu’!

M-am trezit și mă durea totul. Eram pe spate, într-o poziție ciudată, cu *Ithaca* sub mine, împungându-mă în rinichi. Respiram cu greutate, iar aerul era plin de praf și fum. Mi-am ridicat în față mâinile tremurânde și am văzut că erau acoperite cu sânge; habar nu aveam dacă este al meu.

— Ce dracu a fost asta? am izbucnit, ridicându-mă în cur; ceva anormal mă râcâia în piept.

— Cubanezii lansează proiectile de mortier în fața lor pe măsură ce înaintează.

— Pot să facă asta? am întrebat cu voce tremurătoare în timp ce Carl trăgea de mine să mă ridic în picioare.

— Așa se pare. Bine că ratează. Poți să te miști?

— Cred că da.

Durerea îmi străbătea tot trupul, dar toate păreau a fi la locul lor și funcționale. Casa în care mă ascunsesem… nu mai era.

— Asta a fost o *ratare*?

Acum zona era acoperită de vârtejuri de praf și fum de la BTR-ul ce ardea.

Proiectilul de mortier crease o harababură. Puteam vedea oarece mișcări prin ceață, dar abia dacă distingeam ceva la 3 m în jur. Aceasta era șansa noastră. Ne-am îndeplinit misiunea și i-am făcut pe cubanezi să-și părăsească postul.

— Carl, direcția către locul unde era camioneta. Hai să facem o călătorie.

— Bună idee, a tușit el pentru că a inhalat o pală de fum.

Și-a scos o bandană neagră din buzunar și și-a legat-o repede peste față ca un fel de *bandito*. Mișto. Am pornit către locul unde credeam că era intersecția. Carl m-a prins de umăr, m-a smucit întorcându-mă cu 180^0 și m-a îmbrâncit înainte. Chiar eram total dezorientat.

Mișcarea îmi provoca durere. Respirația mă durea și mai tare. Eram confuz și dezorientat, dar să fiu al dracului dacă voiam să mor în gaura asta de iad uitată de oameni și de Dumnezeu. Am ridicat *shotgun*ul și am alergat prin grămezile de moloz și peste cadavrele de ici acolo. Norul de praf urma să se depună repede.

Parcă era un coșmar. Apăreau forme doar ca să se piardă în negură. Mi-am sfâșiat piciorul într-o armătură de oțel îndoită, stropii de sânge au dispărut în țărână de parcă pe jos ar fi fost rumeguș, dar nici prin gând nu mi-a trecut să-mi încetinesc alergarea. În fața mea s-a ivit un rebel, și instinctiv i-am trimis un

buckshot în inimă. În laterale se mișcau mai mulți oameni, așa că am tras și în ei în timp ce sprintam, până ce am golit magazia armei.

Și ne-am trezit ieșiți din norul de praf, în spațiu deschis, alergând prin mijlocul străzii murdare. Mi-au ieșit ochii din orbite văzând camioneta la doar 20 m depărtare. Un rebel fugea direct către mine cu maceta ridicată deasupra capului. Din gură îi curgeau bale și zbiera ceva.

Am întors *Ithaca* spre el. S-a poticnit surprins și atunci l-am placat cu umărul. Amândoi ne-am rostogolit la pământ. Pumnalul de luptă era deja scos din teacă și a țipat când i l-am împlântat între coaste, dar tot se mai lupta să lovească cu maceta.

Carl a trecut pe lângă mine, cu *Aug* proptit în umăr, trăgând asupra Toyotei. În benă erau doi oameni și amândoi se bâțâiau dezarticulat pentru că furiosul portughez îi ciuruia cu gloanțe. Parbrizul șoferului s-a spulberat când Carl a schimbat ținta.

Rebelul și cu mine ne rostogoleam pe pământ, prinși într-un dans mortal. Am blocat maceta cu antebrațul. M-a tăiat adânc, dar el n-a avut destul loc ca să facă și mișcarea de tăiere. Am scos pumnalul și am lovit din nou și din nou și din nou. În sfârșit, a încetat să mai miște.

— Lorenzo, n-o mai freca la rece! a răcnit Carl, cercetând zidul de praf și foc. Trebuie să plecăm!

M-am ridicat gâfâind și mi-am pus pumnalul însângerat în teacă. Alți rebeli ne-au zărit și pe deasupra capului mi-au șuierat gloanțele.

— Conduc eu.

— Nu, eu conduc. Nimeni nu mă poate prinde, a răspuns Carl.

A smucit portiera Toyotei și l-a aruncat afară pe șoferul mort.

— Ocupă-te de mitralieră!

Am sărit peste aripa benei și am aterizat peste o grămadă de tuburi de cartușe din alamă fierbinte, calibrul 12,7 mm. Carl a pornit motorul.

În acea clipă, zidul de fum s-a deschis și a apărut o bestie zgomotoasă, cu mitraliera scoțând foc-la-gura-țevii.

— BTR! am strigat când transportorul a trecut peste un grup de rebeli.

Dar Carl a fost iute. A băgat Toyota în viteză și pedala de accelerație la fund. Eu am alunecat pe tuburile de cartușe și am

săltat pe podeaua benei, pentru că Carl manevra violent volanul, ducându-ne printre grămezile de moloz. Mi-am ridicat privirea chiar la timp ca să pot vedea un rebel ghinionist luat peste aripa din față și aruncat în șanț, peste niște resturi metalice.

Gloanțele percutau Toyota în timp ce goneam în lungul străzii direct printre rebeli. Au fost spulberate și celelalte geamuri. Carl urla turbat de furie și durere pentru că l-a lovit ceva. M-am dat aproape de DhSK, dar era descărcată cu locașul de încărcare golit. Mi-am scos pistolul *Browning* 9 mm din toc și am tras cu o singură mână în rebeli, cu cealaltă ținându-mă de *rollbar* pentru a nu fi aruncat din benă.

Mergeam cu o viteză incredibil de mare.

BTR era imediat în spatele nostru. Pentru ceva așa de mare, se mișca al dracului de repede.

— Treci la mitralieră sau suntem morți! a strigat Carl, rotind frenetic volanul, iar camioneta a virat după colț, pe două roți.

THOOM

Proiectilul lansat din tunul de 37 mm a zburat pe lângă noi și cea mai mare parte a pieței a dispărut. Unda de șoc a săltat pe două roți mica noastră camionetă. Atunci am observat o cutie mare de muniții, verde, și am deschis-o. Înăuntru era o bandă metalică ruginită, încărcată cu cartușe mari de 12,7 mm. Am introdus-o în mitralieră, am armat, am strâns ferm mânerele și am rotit-o spre înapoi, dar BTR nu ne-a urmat după colț.

Însă erau o grămadă de alte ținte.

Am tras la întâmplare asupra unor rebeli MLC. Exploziile de la gura țevii parcă erau un nor ciupercă. Reculul zguduia Toyota. Carl a virat după alt colț, încercând să mențină cursul spre sud, în afara orașului, dar străzile erau un labirint.

O frână bruscă și am derapat până la oprire. Aveam mitraliera orientată spre spate, și am întors capul ca să văd ce problemă avem.

Strada era acoperită de flăcări.

Mai bine de 10 m, era o baltă de motorină care ardea cu flăcări mai înalte ca mine. Aceasta era sursa uriașei coloane de fum după care ne-am orientat și am ajuns în piață. Trebuie să fi fost un fel de stație de alimentare înainte ca rebelii să o arunce în aer. Nu era altă cale de trecut mai departe.

M-am întors. Drumul pe care venisem roia de rebeli, ca niște furnici. Un glonț a lovit oblonul din spate al Toyotei. Furnici cu AK-47.

Luminile din spate s-au aprins, semn că eram în marșarier. Alt glonț a spart una dintre lumini. Am pornit înapoi către grămada de rebeli.

— Carl? Ce faci?

Un alt glonț mi-a ciupit urechea.

— Avem nevoie de viteză mare.

— Te ții de bancuri?

M-am apucat de DhSK ca de ciocanul lui Thor, baleind strada cu țeava. Ce putea face un glonț de 12,7 mm printr-un trup omenesc… nu era deloc plăcut. Am ținut trăgaciul apăsat. Zguduiala era atât de puternică, încât simțeam cu îmi vibrează și ochii din cap.

Carl a oprit, a băgat în viteză și a dat blană.

M-am lăsat jos în benă cu mâinile protejându-mi capul și încercam să mă gândesc la ceva mișto.

Băga-mi-aș… Foc. Peste tot.

Era greu de explicat. Mi-am deschis ochii și am putut vedea parcă o ființă vie care se arcuia peste capotă, holbându-se în jos la mine, înfometată și furioasă. Văpaia a lovit ca un baros, evaporând toată sudoarea de pe pielea mea. Mi-am ținut respirația, dar n-am putut împiedica otrava să-mi intre în nări. Voia să mă devoreze.

Și am ajuns dincolo.

M-am săltat din nou în picioare. Mânerele din lemn ale mitralierei DhSK ardeau. Le-am stins cu bluza mea. Vopseaua Toyotei ardea, dar vântul a stins-o repede.

Carl a întors mașina și s-a uitat la mine prin luneta spartă, ochii să-i întredeschiși sclipind prin stratul gros de funingine depus peste masca de *bandito*.

— Hei, Lorenzo, ți-a luat foc părul.

Băga-mi-aș… Mi-am frecat repede capul ca să-l sting.

Drumul acesta părea să ducă la marginea orașului. Pentru că era drept, puteam vedea în lungul lui. În depărtare se vedea terenul deschis și era loc de fugă sau de ascuns. Carl a schimbat vitezele și a continuat să accelereze.

Și atunci l-am văzut.

BTR rula paralel cu noi. Era o stradă în dreapta, separată de noi de un singur rând de cocioabe din lut și barăci. Vehiculul masiv, cenușiu, încerca să ne intercepteze. Cubanezii din interior au deschis focul prin ambrazuri. Majoritatea gloanțelor au percutat casele, dar unele au trecut prin fiecare interval dintre ele, trasând o linie punctă de-a latul străzii.

Dar, când sunt doi, meciul se poate juca. Am înșfăcat mânerele și am rotit DhSK.

— Hei!

— Spune!

— BTR în dreapta. 12,7 îi poate perfora blindajul?

— Ce dracu, bineînțeles! Are blindaj ușor!

N-aveam de gând să-mi sincronizez focul printre case. Aproape că ieșeam din oraș, și n-aveam chef să mă confrunt cu *chestia* în câmp deschis. Am apăsat *țapăn* pe trăgaci.

DhSk a urlat. Casele s-au dezintegrat prinse în jocul morții pe care-l duceam cu cubanezii la 50 mph. Ferocele proiectile de 12,7 mm au percutat monstrul, perforând blindajul și pe cei din interior.

BTR a virat brusc spre noi, a izbit o casă și a ieșit prin partea cealaltă în strada noastră. Trăgeam continuu cu DhSK găurindu-l de la un capăt la altul, ca un puștan care trage la țintă într-o cutie de tablă cu o pușcă de .22. BTR și-a continuat traiectoria oblică, a zdrobit încă o casă de pe partea cealaltă și a dispărut pe altă stradă.

Cred că l-am *ras!*

— Nu.

Carl a arătat prin fereastră. BTR rula acum pe strada din stânga noastră. Tunul de calibrul 37 mm se rotea în spre noi. Am răsucit mitraliera și am deschis iar focul săltând sălbatic pentru că Toyota zigzaga cu viteză pe drumul cu făgașe.

Carl a călcat frâna. Am zburat spre înainte izbindu-mă de cabină când pe țeava tunului a izbucnit flacăra. Proiectilul ne-a ratat cu puțin și niște barăci au fost spulberate în flăcări și șrapnele.

Mi-am scuipat sângele din gură și m-am așezat înapoi în spatele mitralierei. BTR era puțin mai în fața ca noi, pe strada cealaltă. Carl a accelerat brusc. Știam exact ce vrea să facă, așa că am orientat DhSK drept înainte.

Carl a virat, trecând printr-un gard făcut din bețe și cartoane. Câteva găini au căzut victime Toyotei și un nor de păsări și pene au zburat în toate părțile. O secundă am plutit prin aer, apoi cauciucurile au lovit pământul și ne aflam în spatele BTR-ului care rula cu viteză.

Am smucit mânerele, aliniind mitraliera asupra spatelui BTR-ului. Gura țevii a reverberat dureros peste capota Toyotei. Carl și-a băgat degetele în urechi, ținând volanul cu genunchii. Proiectil după proiectil străbăteau vehiculul blindat de la un capăt la altul. S-a răsturnat pe o parte într-un șanț, iar flăcările au izbucnit prin toate deschizăturile.

Carl și-a scos degetele din urechi, a pus o mână pe volan și cealaltă pe maneta schimbătorului de viteze, și a mânat mica Toyota înainte. Am trecut pe lângă BTR spre libertate. O pală de aer fierbinte m-a lovit în spate când blindatul a explodat. Deasupra orașului Sweothi s-a mai ridicat un nor negru, uleios, pe când noi rulam în viteză pe șosea și pe lângă semnul ce îndruma către frontiera congoleză.

14:52

Cuprins de frică, omul și-a ridicat privire spre mine, în timp ce-și smucea mâinile fixate cu bandă adezivă de mânerele scaunului cel greu. Vechiul depozit era gol și eu știam că nimeni nu-i va auzi strigătele.

— Te rog, haide, nu fă asta!

Am ridicat seringa către lumina fluorescentă pâlpâitoare.

— Știi ce-i asta?

— Nu, te rog, haide, te implor!

Tatăl meu a implorat? Nu, sigur că nu.

— Este heroină. În cea mai mare parte. Restul e lichid de curățare. heroina este doar ca să facă treaba plauzibilă. Ești doar un gunoi nenorocit, care a avut marfă proastă și și-a făcut o supradoză. Nici măcar nu se va face vreo investigație. Lichidul de curățare va face să te doară. Tare.

— Nu poți face asta. T-Bone o să te ucidă. Omule, o să te ucidă! a zbierat ucigașul.

Ar fi folosit tatăl meu violența? Nu. Sunt sigur că nu. Era un om al păcii și justiției.

— T-Bone e mort. L-am *curățat* deja. A „căzut” pe fereastra de la apartamentul său și a aterizat pe unul din gardurile alea metalice cu țepi ascuțiți. Foarte nasol.

M-am prefăcut scuturat de un tremur.

— Ceilalți sunt și ei morți. Ice a fost împușcat pe stradă, azi dimineață într-un schimb de focuri. Little Mike plutește în râu. A căzut în apă și nu știa să înoate. Mai ales cu cărămizile ale pe care i le-am legat de picioare.

A deschis ochii largi. Îi simțeam mirosul fricii.

— Cine ești?

— Acum un an ai trecut printr-un orășel de lângă Georgetown. Ai bătut un om până la moarte. Era un om bun. De ce? De ce l-ai bătut?

— Nu știu, omule? Nu-mi amintesc… Avea un ceas frumos, sau altceva. Haide, omule, era doar un oarecare! N-am vrut să-l ucidem. Doar l-am *forjat*, dă-l dracu’…

I-am înfipt acul în braț, am apăsat pistonul, apoi am aruncat seringa goală. Cât timp i-am tăiat banda de la mâini și-mi îndesam în buzunar toate dovezile, a început să aibă convulsii. Căzu pe podea. M-am îndepărtat și am stins lumina, lăsându-l să se zvârcolească pe întuneric, cu spume la gură.

Am plecat fără să mă uit înapoi. Aveam șaisprezece ani.

Problema e că, atunci când îl lași pe demon să iasă, e greu să-l mai bagi la loc.

Îmi pare rău, tată.

La 10 km est de Banti-Guonda, Congo
16 Decembrie 1993

Amintiri de acasă. Trecuse atâta vreme…

M-am trezit când am auzit zgomotul făcut de un avion. Copcile de pe braț, spate și picioare erau strânse și iritante. Carl a făcut treabă bună. Era deja treaz și-și curăța *Aug*ul, întins la umbra unui copac rupt. Avea un bandaj înfășurat în jurul pieptului, peste o carpetă de păr negru de pe trup. Toyota fărâmată era ascunsă în tufișuri.

Și-a mijit ochii:

— Vine avionul. Crezi că putem avea încredere în tipul acesta?

Am căscat.

— Mdea. E un om bun. Phil s-a specializat în ajutorarea oamenilor care-și mută lucrurile valoroase. Îmi datorează o favoare. Deci, Carl, te-ai gândit la ce vei face acum?

— Nu știu, ridică din umeri. Compania mea s-a dus. Cei mai mulți au murit în lovitura de stat. Nici măcar nu știu dacă au scăpat careva dintre oamenii mei.

— Sunt cu Decker. Vor reuși, am răspuns eu sincer.

Oricât l-aș fi urât pe individ, era extrem de bun la ceea ce făcea.

— Știi, acum eu sunt „șomer”.

Am scos din buzunar o pungă neagră și i-am aruncat-o lui Carl.

A prins-o absent, i-a desfăcut șiretul și a răsturnat în palmă o parte din conținutul ei. Scoase un șuierat.

— SWITCHBLADE are câteva reguli simple. Liderul primește întotdeauna procent dublu și este singurul care are acces la contul bancar din Elveția. Dacă firma de extragere a diamantelor ne-a tras-o, am fost destul de sigur că nimeni nu va fi plătit. Așa că am prădat câte ceva pe când ne aflam în palat. Decker încă urma să primească parte dublă.

Palma lui Carl era plină cu diamante.

— Mi-am luat libertatea să-i salt dubla lui Decker. Și îndrăznește să mă numească un hoț *mărunt*. Sunt sigur că va fi șucărit rău când va afla. Bine că e convins că sunt mort.

Știam că asta era cel mai bine. Nu aș câștiga nimic urmărindu-l pe Decker. Era timpul ca *Răul* să fie îndepărtat odată pentru totdeauna.

— Mișto pradă, spuse Carl.

Puse diamantele la loc în pungă și dădu să mi-o înapoieze.

— Nu, e partea ta. Eu o am pe a mea.

— Serios?

— Mda, m-am gândit…, am spus în timp ce avionul se apropia de pistă, cu terenul de aterizare coborât. Vreau să merg pe drumul meu, să-mi formez propria echipă. Să fiu propriul meu șef. Dar am să am nevoie de ajutor. Te-ai gândit vreodată să șutești lucruri ca să ai cu ce trăi?

— N-aș zice. Doar dacă socotești douăzeci de ani de jefuit Africa… dar m-am săturat de locul ăsta.

— Păi, mă gândesc să prad doar *băieții răi*. Oricum, ei au o grămadă de bani și jefuirea lor e mult mai distractivă.

Micul avion a aterizat cu scrâșnet de cauciucuri. O clipă, Carl și-a molfăit buzele, apoi mi-a întins mâna.

I-am strâns-o.

— Carl, cred că acesta poate fi începutul unei frumoase prietenii[10].

SFÂRȘIT

[10] *„the beginning of a beautiful friendship”* – celebra replică a lui *Rick* (Humphrey Bogart) din finalul filmului *„Casablanca”*.